



Proloog

In een buitengewoon en wonderlijk land, een land waar bijna niets zo belangrijk was als de klok, woonde een wit konijn. Het Witte Konijn was door heel Wonderland beroemd vanwege zijn uitzonderlijke talent om altijd te laat te komen. Waar hij ook naartoe ging, hij kwam altijd één of twee wortels te laat.

Dit is zijn verhaal.

Mama Konijn lag ongeduldig in haar warme, knusse holletje te wachten. Wanneer kwamen haar kleintjes toch? Uiteindelijk werd het lange wachten beloond: één voor één kwamen de broertjes en zusjes van het Witte Konijn ter wereld. Ze sprongen en huppelden meteen vrolijk in het rond.

Maar het Witte Konijn zelf liet zich nog niet zien. Hij nam de tijd, genoot van de heerlijke traagheid in de warme buik van zijn moeder. Dagenlang hoorde hij zijn broertjes en zusjes met elkaar spelen en zich verwonderen over de mooie wereld om hen heen, toch bleef hij zitten waar hij zat. Tot hij er op een ochtend eindelijk klaar voor was.

Voorzichtig begon hij zich te bewegen en even later raakten zijn trillende pootjes voor het eerst het frisse gras. Nieuwsgierig keek hij om zich heen en zijn ogen lichtten op bij het zien van de prachtige natuur. Plotseling hoorde hij gerommel – zijn buik herinnerde hem eraan dat hij honger had. Hij had alleen zó lang gewacht met geboren worden, dat er niet één slokje melk meer voor hem was. Met een lege maag kroop hij dicht tegen zijn slapende broertjes en zusjes aan.

Hij kwam dus zelfs te laat voor zijn eigen geboorte!



‘Je bent te laat! Te laat! Te laat!’

Elke ochtend moest zijn moeder hem roepen omdat het Witte Konijn maar niet wakker wilde worden. ’s Avonds ging hij altijd met tegenzin naar bed en probeerde hij zijn bedtijd zo lang mogelijk uit te stellen door te huppelen en te kletsen, maar ’s ochtends kon hij zijn heerlijke bed niet uitkomen. Zijn oogleden waren dan nog zwaar van de slaap en bleven hardnekkig aan elkaar plakken.

Wanneer het hem uiteindelijk lukte om onder zijn dekens vandaan te komen, kreeg hij het opnieuw zwaar te verduren: zijn vacht ging rechtovereind staan door de koude douche en hij trok zijn hemd altijd achterstevoren aan. Zelfs het dichtknopen van zijn vestje ging vaak verkeerd, hij deed stevast de verkeerde knoopjes door de verkeerde knoopsgaten. Als hij daarna vervolgens helemaal gewassen en netjes aangekleed aan de ontbijttafel verscheen, gebeurde het meer dan eens dat hij in slaap viel – met zijn snuit recht in zijn wortelsap! Het arme konijntje zat dan van top tot teen onder de oranje spetters. En ja, hij kon dus weer helemaal opnieuw beginnen.

